

Wyrok z dnia 24 stycznia 2012 r.

III KRS 28/11

1. Od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie o przeniesienie sędziego w stan spoczynku przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego (art. 73 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), także pod rządem ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.).

2. Przeniesienie sędziego w stan spoczynku na wniosek kolegium właściwego sądu ze względu na roczny okres niepełnienia służby z powodu choroby (art. 71 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych) jest dopuszczalne, pomimo niestwierdzenia trwałej niezdolności do pracy na stanowisku sędziego.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Halina Kiryło, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 stycznia 2012 r. sprawy z odwołania Anny K. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 14 września 2011 roku w sprawie odmowy przeniesienia sędziego w stan spoczynku

u c h y l i ł zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Najwyższy rozpatrzył odwołanie Anny K. sędziego Sądu Rejonowego w B. od uchwały [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 września 2011 r. Uchwałą tą, na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714) i art. 73 § 1 w związku z art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98 poz. 1070 ze zm. - powoływanej dalej jako u.s.p.) Krajowa Rada Sądownictwa odmówiła wnioskowanego przez Kolegium Sądu Okręgowego w L. przeniesienia Anny K. w stan spoczynku. Z uchwały i jej uzasadnienia wynika, że rozpoznawany wniosek Kolegium

Sądu Okręgowego został złożony w trybie art. 71 § 1 u.s.p. w sytuacji, gdy przez okres roku (od 22 kwietnia 2010 r.) sędzia Anna K. pozostawała na zwolnieniu lekarskim, jednakże zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 11 stycznia 2011 r., nie jest trwale niezdolna do pracy na stanowisku sędziego. Wobec przedłużającej się niezdolności do pracy sędzi Anny K. Krajowa Rada Sądownictwa przed podjęciem rozstrzygnięcia zwróciła się do wnioskodawcy o spowodowanie ponownego badania przez lekarza orzecznika ZUS. Badanie to nie zostało przeprowadzone, gdyż sędzia Anna K. nie stawiała się na wyznaczone - dwukrotnie, na 11 lipca 2011 r. i na 29 lipca 2011 r. - terminy, a z informacji prezesa Sądu wynikało, że „sędzia nie kontaktuje się z sądem”. Powyższy stan rzeczy Krajowa Rada Sądownictwa oceniła według art. 71 § 1 u.s.p., uznając, że „brak jest przesłanek dla przyjęcia trwałej niezdolności do pracy Pani sędzi Anny K., a zwolnienia lekarskie dotyczą różnych przyczyn, co wynika z podanych symboli”. Rozpatrywana uchwała KRS zawiera pouczenie stwierdzające przysługiwanie sędziemu odwołania od tej uchwały na podstawie art. 73 § 2 i 3 u.s.p.

We wniesionym odwołaniu jego podstawy, których jednakże niezbędną konkretyzację przedstawiono dopiero w uzasadnieniu, dotyczą zarówno ustalonej sytuacji faktycznej jak i jej oceny w świetle art. 71 § 1 u.s.p. Odczytane - z uwzględnieniem uzasadnienia odwołania - postawione uchwale KRS zarzuty odnoszą się przede wszystkim do kwestionowania zawartej w uchwale oceny co do braku przesłanek dla przyjęcia trwałej niezdolności do pracy Anny K. i że jej zwolnienia lekarskie dotyczą różnych przyczyn. Według odwołującej się samo orzeczenie lekarza orzecznika ZUS nie stwarza wystarczającej podstawy do ustalenia, że nie zachodzi w jej przypadku trwała niezdolność do wykonywania stanowiska sędziego. Podniesiono, że nie została rozpatrzona dokumentacja leczenia zainteresowanej i to, że jej zwolnienia lekarskie były trzykrotnie weryfikowane przez odpowiednią komisję lekarską, natomiast orzeczenie lekarza orzecznika ZUS nie ma uzasadnienia i nie zostało poddane kontroli w trybie, który przysługuje każdemu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w ramach możliwości wniesienia odwołania do sądu (art. 477⁹ § 1 k.p.c.) i poprzez sprzeciw do komisji lekarskiej, na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy. Ponadto odwołująca się stwierdziła, że nie wiedziała o skierowaniu jej na ponowne badania przez lekarza orzecznika ZUS w lipcu 2011 r., bo w okresie tym nie przebywała w miejscu swego zamieszkania dokąd przesłano zawiadomienia.

Natomiast „niekontaktowanie się jej z sądem” wynika z ustnego uzgodnienia z Prezesem Sądu, ażeby odczekać na rozpatrzenie sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa. Dotyczący podstawy prawnej zaskarżonej uchwały zarzut odwołania sprowadza się do zarzucenia naruszenia art. 71 § 1 u.s.p., poprzez, po pierwsze, ograniczenie oceny KRS do budzącego zastrzeżenia ustalenia o braku trwałej niezdolności do wykonywania stanowiska sędziego oraz po drugie, błędnego ocenienia stanu zdrowia zainteresowanej, jakoby z symboli uwidocznionych na zwolnieniach lekarskich wynikało, że za każdym razem przyczyną zwolnień były inne stany chorobowe, chociaż powołane symbole nie odnoszą się do rodzaju choroby, a jedynie wskazują na liczbę dni udzielonego przez lekarza zwolnienia od pracy. Odwołująca się sędzia Anna K. wskazała ponadto na sytuację, w jakiej się znajduje na skutek utraty wynagrodzenia w związku z przedłużającą się ponad rok niezdolnością do pracy, w szczególności, że wyłącznie na jej męża spadła konieczność utrzymania czteroosobowej rodziny i ponoszenia kosztów jej leczenia.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła w pierwszym rzędzie o odrzucenie odwołania ze względu na ograniczenie zaskarżalności uchwał w sprawie przeniesienia sędziego w stan spoczynku, wynikające z art. 44 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Ponadto na odrzucenie odwołania - zdaniem KRS - wskazuje brak w odwołaniu odpowiedniego określenia podstawy odwołania w zakresie zarzutu naruszenia prawa procesowego. Niezależnie od tego w odpowiedzi na odwołanie wyrażony został pogląd Krajowej Rady Sądownictwa, że chociaż rzeczywiście KRS w uchwale na skutek omyłki błędnie zinterpretowała kody zamieszczone w zwolnieniach lekarskich, to jednakże omyłka ta nie ma istotnego znaczenia, ponieważ o tym, że schorzenia odwołującej się nie były „tożsame”, wskazują okoliczności i miejsca wydania zaświadczeń lekarskich. W przypadku zatem przyjęcia przez Sąd Najwyższy odwołania sędzi Anny K. do merytorycznego rozpoznania Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania jako nieuzasadnionego. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa załączone do sprawy zwolnienia lekarskie nie stanowią wystarczającego przeciwdowodu dla orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Nie można na podstawie tych zaświadczeń ustalić zaistnienia trwałej niezdolności do pracy Anny K., natomiast nie stawiała się ona na wyznaczone terminy powtórnych badań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie uznaje, jak to wyżej przedstawiono, że w sprawie o rozpatrzenie wniosku o przeniesienie sędziego w stan spoczynku, a więc w sprawie takiej jak przedmiotowa, odwołanie nie przysługuje, bo tak stanowi art. 44 ust. 1 obowiązującej obecnie ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Jest to stanowisko odmienne od stanowiska, jakie w tej samej kwestii Krajowa Rada Sądownictwa zajęła w zaskarżonej uchwale z dnia 14 września 2011 r., która zawiera pouczenie stwierdzające prawo do odwołania się do Sądu Najwyższego, przysługujące na podstawie art. 73 § 2 i 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych sędziemu, prezesowi właściwego sądu oraz kolegium sądu, które złożyło wniosek.

Oba sprzeczne ze sobą stanowiska Krajowej Rady Sądownictwa odnoszą się do tego samego stanu faktycznego i podjęte zostały w odniesieniu do przepisów tej samej ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, jednakże o ile w uchwale Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła procedurę odwoławczą w sprawach o przeniesienie sędziego w stan spoczynku wyraźnie przewidzianą w przepisach ustrojowych sędziów (art. 73 u.s.p.), to w odpowiedzi na odwołanie - bez wyjaśnienia przyczyn zmiany stanowiska - KRS powołała się wyłącznie na art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zmienione stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa i związany z tym jej wniosek o odrzucenie odwołania nie są zasadne, bo zostały oderwane od ustawy ustrojowej sądów i sędziów. O sędziach stanowi ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, która sędziom poświęca przepisy działu II, a w jego ramach - przepisy rozdziału 1 określające status sędziego. Tak więc status sędziego jest określony w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, to ta ustawa dopełnia zawarte w Konstytucji określenia, między innymi w odniesieniu do przeniesienia sędziego w stan spoczynku (por. art. 180 ust. 3 i 4 Konstytucji RP). Zakresem regulacji statusu sędziego znajdujących się we właściwej dla statusu sędziego ustawie ustrojowej objęte jest przechodzenie i przenoszenie sędziów w stan spoczynku. Przepisy te (por. art. 69-74 u.s.p.) określają nie tylko warunki przechodzenia i przenoszenia sędziego w stan spoczynku, ale także kompetencję Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach, które wymagają rozstrzygnięć i procedurę ich podejmowania. W sprawach przeniesienia sędziego w stan spoczynku, o

których mowa w art. 70 i 71 u.s.p., podejmuje decyzję Krajowa Rada Sądownictwa, na wniosek sędziego, kolegium właściwego sądu albo Ministra Sprawiedliwości (art. 73 § 1 u.s.p.). Od decyzji Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach, o których mowa w art. 70 i 71 przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego (art. 73 § 2 u.s.p.). Odwołanie wnosi się, za pośrednictwem Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie miesiąca od doręczenia skarżącemu decyzji. Odwołanie przysługuje sędziemu i prezesowi właściwego sądu, a w sprawach, w których wniosek został złożony przez kolegium sądu albo przez Ministra Sprawiedliwości, także temu kolegium albo Ministrowi Sprawiedliwości (art. 73 § 3 u.s.p.).

Wyżej powołane regulacje zawarte w ustawie (u.s.p.) w zakresie statusu sędziów obowiązują bez zmian po wejściu w życie nowej, tj. z dnia 12 maja 2011 r., ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Ustawa ta zawiera - w przepisach rozdziału 4 - zmiany w przepisach obowiązujących, w tym w odniesieniu do ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, wyłącznie zmianę w art. 70 polegającą na tym, że po § 3 dodany został § 3a określający prawo wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika. Z zakresu zmian w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych wynika zatem, że z nową ustawą o Krajowej Radzie Sądownictwa, nie powinny się wiązać zmiany w zakresie statusu sędziów, w szczególności w zakresie procedury przenoszenia sędziów w stan spoczynku, określonych w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Należy zauważyć, że w uzasadnieniu projektu ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa nie ma postanowień, które mogłyby wskazywać na to, że zamierzano wprowadzić zmianę w dotychczasowym stanie prawnym, w którym prawo wniesienia odwołania od rozstrzygnięć Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach, o których mowa w art. 70 i 71 u.s.p., było nie tylko wyraźnie określone, ale w ogóle nie było kontestowane. Ponadto za tym, że celem ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa nie może być wyłączenie możliwości wniesienia odwołania od rozstrzygnięć Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie o przeniesienie sędziego w stan spoczynku przemawia dokonana przez tę ustawę zmiana w odniesieniu do ustawy o Sądzie Najwyższym (art. 49), w której nie tylko nie zostało ograniczone prawo zaskarżalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach o przeniesienie sędziego w stan spoczynku, ale prawo to zostało proceduralnie rozszerzone w ten sposób, że przyznano prawo wniesienia odwołania także Kolegium Sądu Najwyższego, jeżeli z wnioskiem o przeniesienie sędziego w stan spoczynku wystąpiło to Kolegium.

Jak w świetle powyższych ustaleń można rozumieć zdanie drugie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa stwierdzające, że „odwołanie nie przysługuje w sprawach określonych w art. 3 ust. 2 pkt 2 niniejszej ustawy...”, skoro w art. 3 ust. 2 pkt 2 mowa jest o zadaniu Krajowej Rady Sądownictwa dotyczącym rozpatrywania wniosków o przeniesienie sędziego w stan spoczynku? Otóż w świetle obowiązujących regulacji w ustawach Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz w ustawie o Sądzie Najwyższym, których ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie zmienia, a nawet potwierdza wynikającą z ustaw ustrojowych zaskarżalność uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach indywidualnych (por. w tej kwestii też zdanie pierwsze art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa) - zdaniu drugiemu art. 44 ust. 1 nie można przypisać normatywnie zrozumiałego znaczenia. Zdanie to wprowadza ograniczenie możliwości odwołania się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem - sprzecznie nie tylko z regulacjami ustaw właściwych w zakresie statusu sędziów, a też sprzecznie z własnymi regulacjami odnoszącymi się do tych ustaw. Dodać do tego trzeba uwagę, że w świetle poprzedniej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.) przysługiwanie prawa do wniesienia odwołania w sprawie indywidualnej, w tym w sprawie o przeniesienie sędziego w stan spoczynku (por. art. 13 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 4), nie nasuwało żadnej wątpliwości. Przeciwnie wątpliwe było i ostatecznie zostało usunięte pewne ograniczenie odwołania w innych sprawach (dotyczących powołania sędziów - por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, Dz.U. z 2008 r. nr 96, poz. 621). Poprzednie uregulowanie tej sprawy jest znaczące dlatego, że z uzasadnienia projektu ustawy nowej nie wynika, ażeby celem ustawodawcy było wprowadzenie zmian w zakresie ograniczenia zaskarżalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa wydawanych w sprawach indywidualnych.

Sąd Najwyższy miał na uwadze to, że pozbawienie sędziego możliwości odwołania się od decyzji Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie o przeniesienie sędziego w stan spoczynku, nie podlegałoby zastosowaniu, wobec sprzeczności z art. 45 ust. 1 i z art. 77 ust. 2 w związku z art. 180 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP. Ustawa nie może bowiem nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw (art. 77 ust. 2 Konstytucji), a w tym przypadku chodzi przecież o szczególne prawa sędziów, konstytucyjnie określone, których ustawa nie może ograniczyć;

ustawa ma określać - a nie wykluczać - tryb postępowania oraz sposób odwołania się do sądu (art. 180 ust. 3 Konstytucji).

Sąd Najwyższy rozpoznał zatem odwołanie sędzi Anny K. na podstawie art. 73 § 1 i § 2 u.s.p. oraz art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze, art. 44 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa trafnie przedstawiła tryb w jakim następuje przeniesienie sędziego w stan spoczynku, określony w art. 70 § 1-3 u.s.p., „jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego”. Właściwość Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach o przeniesienie sędziego w stan spoczynku wynika z przepisów ustrojowych sędziów (art. 73 § 1 u.s.p.) i tylko w przepisach ustrojowych oraz w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa, a nie w przepisach określających sprawy z ubezpieczenia społecznego, znajduje się określenie postępowania, w którym następuje ustalenie trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Uzyskanie orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, o którym mowa w art. 70 § 1 u.s.p., nie następuje w postępowaniu przeznaczonym dla ustalenia niezdolności do pracy będącej przesłanką świadczenia z powszechnego ubezpieczenia społecznego. Sędziowie temu powszechnemu ubezpieczeniu w zakresie emerytury i rent nie podlegają. Nie stosuje się zatem do nich wskazanego w odwołaniu sędzi Anny K. rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy. Natomiast wydanie przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczenia, o którym mowa w ustawie ustrojowej sędziów (art. 70 § 1 i § 3 u.s.p.), następuje na podstawie szczególnego zadania powierzonego Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (por. art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych) realizowanego praktycznie w formie cywilnoprawnej umowy zlecenia pomiędzy prezesem sądu a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (por. w tych kwestiach wyjaśnienia Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 19 stycznia 2005 r., III KRS 9/04, OSNP 2005 nr 12, poz. 182 i w wyroku z dnia 10 maja 2006 r., III KRS 3/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 177). Aż do wprowadzenia zmiany w art. 70 Prawa o ustroju sądów powszechnych, tej zmiany, o której była wyżej mowa, wynikającej z art. 47 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS nie przysługiwał sprzeciw do komisji lekarskiej. Pod rządem poprzedniego uregulowania Krajowa Rada Sądownictwa

nie mogła - wbrew zarzutowi odwołującej się - uzyskać weryfikacji orzeczenia lekarza orzecznika przez komisję lekarską ZUS i z tego powodu podjęła dostępny wówczas sposób weryfikacji polegający na przeprowadzeniu ponownych badań przez lekarza orzecznika. Choć podjęte w tym zakresie postępowanie wydaje się odpowiednie do okoliczności, bo umożliwiało weryfikację orzeczenia o braku trwałej niezdolności Anny K. do pełnienia obowiązków sędziego, to należy zgodzić się z odwołującą się, iż z faktu nieprzeprowadzenia ponownego badania w tym trybie nie powinno się wysuwać wniosku co do poprawności orzeczenia niezwyfikowanego i niezasadności zastrzeżeń w tym przedmiocie przedstawionych przez sędzię Annę K. Sędzia Anna K. twierdzi bowiem, że o terminach ponownego badania nie została zawiadomiona i tylko z tego powodu się im nie poddała. Brak ustalenia przez Krajową Radę Sądownictwa przyczyny niestawienia się przez zainteresowaną na badania uniemożliwia weryfikację oceny niekorzystnej dla sędzi; nie można bowiem wykluczyć, że oceniana sytuacja nie została przez Annę K. zawiniona. Podobnie niewystarczające jest ustalenie, iż „z informacji Prezesa Sądu wynika, że Pani sędzia nie kontaktuje się z sądem”. Nie wiadomo jakie są okoliczności owego niekontaktowania się, a w szczególności czy sędzia Anna K. zaniedbuje w ten sposób wykonywanie obowiązków wynikających z zajmowanego stanowiska sędziego.

Wobec niewyjaśnienia w zaskarżonej uchwale przyczyny niestawienia się sędzi Anny K. na badania przez lekarza orzecznika i wobec niewyjaśnienia sytuacji sprawowania przez Annę K. urzędu sędziego po upływie rocznego niepełnienia służby z powodu choroby okazuje się, że Krajowa Rada Sądownictwa rozstrzygnęła sprawę na podstawie wadliwie określonych przesłanek przysługującego Krajowej Radzie Sądownictwa uznania. Z zaskarżonej uchwały wynika bowiem, że Krajowa Rada Sądownictwa miała na uwadze dwie okoliczności, po pierwsze, iż „brak jest przesłanek dla przyjęcia trwałej niezdolności do pracy Pani sędzi Anny K.” i po drugie: „a zwolnienia lekarskie dotyczą różnych przyczyn, co wynika z podanych symboli”. Jeżeli zachodziłaby sytuacja, której brak stwierdza się w zaskarżonej uchwale, tj. trwałej niezdolności pełnienia obowiązków sędziego, to sędzia trwale niezdolny do pełnienia obowiązków podlegałby przeniesieniu w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 u.s.p. Jednakże w rozpatrywanej sprawie nie chodziło o ustalenie prawnej konsekwencji stanu rzeczy polegającego na trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Przedmiotem sprawy był wniosek Kolegium Sądu Okręgowego złożony w trybie art. 71 § 1 u.s.p., ze względu na zaistnienie przewidzianej w tym

przepisie sytuacji niepełnienia przez Annę K. służby przez okres roku z powodu choroby. Inaczej niż w art. 70 § 1 u.s.p., zajście sytuacji określonej w art. 71 § 1 u.s.p. (wniosek kolegium właściwego sądu i roczny okres niepełnienia przez sędziego służby z powodu choroby) nie stwarza konsekwencji prawnej przeniesienia sędziego w stan spoczynku. Konstrukcja art. 71 § 1 u.s.p., oprócz określonych w nim wyżej wskazanych przesłanek, opiera się na kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, na jej uznaniowym rozstrzygnięciu. Wykonując uznaniową kompetencję z art. 71 § 1 u.s.p. Krajowa Rada Sądownictwa powinna oprzeć się na sytuacji poddanej uznaniu, a nie na innej sytuacji, która z mocy ustawy, ma inną, określoną kwalifikację prawną.

Wniosek kolegium właściwego sądu oraz roczny okres niepełnienia przez sędziego służby z powodu choroby, o których mowa w art. 71 § 1 u.s.p., otwierają, a nie zamykają, kompetencję Krajowej Rady Sądownictwa, która korzystając ze swych konstytucyjnych atrybutów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP), rozstrzyga sprawę uwzględniając okoliczności złożenia wniosku i okoliczności choroby sędziego, która uniemożliwiała wykonywanie służby przez okres roku; potrzebne może być w szczególności wyjaśnienie jaka to była choroba (choroby) i jakie w związku z tym wynikają prognozy na przyszłość; potrzebne jest rozpatrzenie usprawiedliwionego interesu sędziego, który po upływie roku niepełnienia służby zostaje pozbawiony wynagrodzenia i interesu Sądu, który przez długi okres czasu wykonuje zadania w uszczuplonym składzie Sądu.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika, ażeby Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrzyła okoliczności związane z przesłankami uznania, z tymi przesłankami - jak to podniesiono wyżej - o których mowa w art. 71 § 1 u.s.p. Wynika natomiast z tego uzasadnienia, że Krajowa Rada Sądownictwa ograniczyła się do ustalenia, że nie zachodzi przesłanka przeniesienia w stan spoczynku, o której mowa w art. 70 § 1 u.s.p., przy czym o rodzaju choroby - że nie odnosi się ona do tych samych funkcji organizmu - wnioskujeła Krajowa Rada Sądownictwa z wadliwej oceny zwolnień lekarskich. Tę ostatnią wadliwość - zarzuconą w odwołaniu - jako ocenę omyłkową Krajowa Rada Sądownictwa przyznała w odpowiedzi na odwołanie.

Z powyższych przyczyn uznając, że zasadnie w odwołaniu zarzucono naruszenie art. 71 § 1 u.s.p., Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

=====